

“Polttava maa tempaisee lukijan seikkailuun, joka seisauttaa veret ja riipii hermoja aina äärimmäisen jännittävään loppuun saakka.”

CAMILLA LÄCKBERG

PASCAL ENGMAN POLTTAVA MAA

WSOY

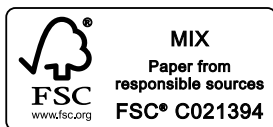
Pascal Engman

POLTTAVA MAA

SUOMENTANUT PEKKA MARJAMÄKI

WERNER SÖDERSTRÖM OSAKEYHTIÖ
HELSINKI

RUOTSINKIELINEN ALKUTEOS

Eldslandet

© 2018 Pascal Engman

First published by Piratförlaget, Sweden

Published by arrangement with Nordin Agency AB, Sweden

Suomennoksen © Pekka Marjamäki ja wsoy 2020

ISBN 978-951-0-44311-8

PAINETTU EU:SSA

*Tämä kirja on omistettu niille nuorille,
idealisisille chileläismiehille ja -naisille,
joilta riistettiin elämä ja haaveet
kidutuskammioissa eri puolilla
diktatuurinaikaista Chileä.*

Colonia Dignidad oli Etelä-Chilessä sijaitseva saksalaissiirtokunta, joka oli pinta-alaltaan melkein yhtä suuri kuin Liechtensteinin ruhtinaskunta. Vuodesta 1961 lähtien siirtokunnan asukkaat käyttivät lapsia seksuaalisesti hyväkseen. Monet hyväksikäyttäjistä olivat entisiä sotilaita.

Syyskuun 1973 sotilasvallankaappauksen jälkeen siirtokunta aloitti läheisen yhteistyön kenraali Augusto Pinochetin salaisen poliisin DINA:n kanssa. Saksalaiset ryhtyivät teloittamaan ja kiduttamaan ihmisiä sekä valmistamaan kemiallisia aseita.

Siirtokunta suojautui ympäröivältä maailmalta piikkilangoin, sähköaidoin ja liiketunnistimin. Naiset ja miehet asuivat erillään. Lapset otettiin pois äideiltään heti syntymän jälkeen. Kalenterit, sanomalehdet ja kellot olivat kiellettyjä.

Sekä CIA että natsirikollisten jäljittäjä Simon Wiesenthal ovat esittäneet, että »Auschwitzin kuolemanenkeli» Josef Mengele, joka tunnettiin juutalaisilla tekemistään julmista ihmiskokeista, olisi aika ajoin oleskellut Colonia Dignidadissa. Asiakirjatodistein on pystytty vahvistamaan, että Augusto Pinochet oli vierailut siirtokunnassa.

Vuonna 2006 siirtokunnan perustaja ja johtaja, entinen natsi-upseeri Paul Schäfer, tuomittiin 33 vuoden vankeuteen 25 lapsen hyväksikäytöstä.

Paikka on edelleen olemassa.

Nykyään sen nimi on Villa Baviera.

ESINÄYTÖS

MATILDA MALM oli surullisempi kuin koskaan aiemmin kaksikymmentäkolmevuotisen elämänsä aikana. Viikkoa aiemmin hänen poikaystävänsä Peder oli pyytänyt häntä istuutumaan sohvalle, tarttunut hellästi kädestä ja katsonut häntä syvälle silmiin.

Matilda oli tulkinnut tilanteen väärin. Hän oli luullut, että Peder oli viimeinkin rohkaissut mielensä ja päättänyt kosia häntä. Ja kun Pederin huulet olivat alkaneet muodostaa sanoja, Matilda oli miettinyt, kenelle ystävättäristään kertoisi asiasta ensimmäisenä.

Mutta Peder olikin ilmoittanut tavanneensa toisen naisen. Saran. Aiemmin Peder oli väittänyt, että Sara oli pelkkä kollega, jonka kanssa oli mukava käydä joskus töiden jälkeen oluella ja heittää huulta pr-firman pitkästyttävien asiakasillallisten aikana. Nyt kaikki oli siis toisin.

Peder oli pakannut laukkunsa valmiiksi. Ne olivat odottaneet makuuhuoneessa.

Kun Peder oli astunut ulos ovesta, Matilda oli säännännyt ikkunaan ja katsonut Brantingsgatanille, jonka varteen pysäköidyn taksin tavaratilaan Peder oli laukkunsa heittänyt. Matilda oli huutanut Pederin nimeä, mutta tämä ei ollut piitannut hänestä, vaan noussut taksin kyytiin ja lähtenyt matkaan.

Sen jälkeen Matilda oli soittanut Pederille tasan kuusikymmentäviisi kertaa.

Peder ei ollut vastannut kertaakaan.

Matilda tarkasteli pitelemäänsä Patek Philippen kelloa valoa vasten. Ranneke kiilsii, ja viisarit osoittivat, että pian olisi lounasaika. Kun hän oli aloittanut työt Bågenhielmin Kellossa, hänestä oli tuntunut mahtavalta käsitellä melkein puolen miljoonan kruunun arvoisia kelloja, mutta nyt se ei hetkauttanut häntä lainkaan. Tämä nimenomainen aika-rauta kuului eräälle kreiville, joka oli tuonut kellonsa korjattavaksi ja hakisi sen pois tänään iltapäivällä.

Matilda asetti kallisarvoisen rannekellon rasiaan ja työnsi sen kassakaappiin.

Biblioteksgatanilla parveili tyylikkäästi pukeutuneita ihmisiä, jotka olivat menossa syömään kolmensadan kruunun lounaitaan. Pari turistia seisoi nenä kiinni kelloliikkeen näyteikkunassa. Heidän taitseen harppoi alueella partioiva teollisuusvartija.

Matilda suoristi tummaa kynähamettaan. Hän oli juuri menossa liikkeen kellaritoimistoon kysymään pomoltaan Lauralta, voisiko lähteä ruokatauolle, kun puhelin pirahdi soimaan.

»Bågenhielmin Kello, hyvää päivää, Matilda puhelimessa», hän vastasi kuten asiaan kuului.

»Hei vaan, täällä on Carl-Johan Vallman. Olen ostanut teiltä kellon, joka pitäisi tuoda huollettavaksi.»

Matilda tiesi heti, kuka soittaja oli. Kuluneen vuoden aikana sama mies oli ostanut peräti kaksi Patek Philippen kelloa. Carl-Johan Vallman ei näyttänyt mitenkään rikkaalta. Olkapäälle ulottuvine hiuksineen ja rikki revittyine farkkui-
neen hän muistutti pikemminkin huoletonta rantapummia. Siksi Matilda oli googlannut hänen nimensä heti, kun hän oli poistunut liikkeestä. Netistä oli selvinnyt, että Vallman oli perustanut parikymppisenä rahastoyhtiön, jonka arvo oli nykyään puolitoista miljardia kruunua.

»Se sopii oikein hyvin», Matilda sanoi. »Haluatteko, että käymme noutamassa kellon?»

»Toimitan sen DHL:n välityksellä», Vallman vastasi. »Itse asiassa lähetti lienee siellä ihan pian. Minun olisi pitänyt soittaa aiemmin, mutta tähän tuli muutama asia väliin.»

»Ei se haittaa.» Matilda havaitsi liikettä kaupan ulkopuolella. Oven takana seisoivat DHL-lähettiyrityksen keltaiseen takkiin ja lippalakkiin sonnustautunut hahmo, joka tömisteli jalkojaan. »Lähetti näyttääkin tulleen. Minun on paras mennä avaamaan hänelle ovi. Soitan teille sen jälkeen takaisin niin voitte selittää tarkemmin, mitä pitäisi tehdä.»

»Hienoa.»

Matilda laski luurin ja painoi kortinlukijan vieressä olevaa nappia. DHL:n mies nosti peukalon ylös ja painoi olkansa liikkeen lasiovea vasten. Matildan ensimmäinen ajatus oli, että lähetti näytti harvinaisen komealta. Lippalakkin alta pisti esiin ruskeita hiuskiehkuroita. Hartiat olivat leveät, mies oli reilu puoli päätä häntä pidempi, sinisilmäinen ja voimakasleukainen. Sitten Matilda tajusi, ettei ollut kuluneen viikon aikana katsonut ketään sillä silmällä.

Mies laski kantamansa laatikon tiskille. Vasta siinä vaiheessa Matilda pani merkille, että miehellä oli päällään takki ja ohuet, valkoiset hansikkaat, vaikka elettiin elokuuta.

»En aio vahingoittaa sinua, lupaan sen. Ymmärrätkö?»

Matilda avasi yllättyneenä suunsa, mutta mies nosti sormen huulilleen.

»Sinun ei tarvitse puhua. Kunhan teet niin kuin sanon, pääset minusta nopeasti eroon. Onko selvä...» Mies kohdisti katseensa Matildan jakun kauluskäänteeseen. »Matilda?»

Lähetin olemus huokui rauhallisuutta.

Matilda nyökkäsi.

»Hyvä. Nyt avaat toimistoon johtavan oven.»

Matilda siirtyi tiskin toiselle sivulle. Hänen sormensa tärisivät voimakkaasti, kun hän kohotti kätensä näppäilläkseen nelinumeroisen avainkoodin.

Merkkivalo näytti punaista.

»Anteeksi, minä –»

»Ota rauhallisesti», mies keskeytti. »Minä voin avata sen. Kerro vain oikea koodi.»

»Kolme-neljä-viisi-kaksi.»

Mies näppäili numerot laitteeseen ja ojensi hitaasti kätensä. Matilda säpsähti kun mies tarttui häntä varovasti ranteesta.

»Tarvitsen peukalonjälkesi, Matilda», mies sanoi. Hän vaikutti miltei huvittuneelta.

»An-anteeksi.»

Mies painoi Matildan peukalon kevyesti sormenjälkikujaa vasten. Koodilukon valo vaihtui vihreäksi. Mekanismi napsahti auki.

»Minun täytyy pyytää, että tulet mukaani», mies totesi matalalla äänellä ovea avatessaan.

»Minun pomoni on tuolla», Matilda kuiskasi.

»Tiedän.»

He kävelivät portaat alas. Matilda edellä, mies aivan hänen kannoillaan.

Toimiston ovi oli avoinna. Matildan sydän takoi vimmatusti. Hän mietti, mitä mies haluaisi hänen tekevän.

Mies laski kätensä hänen olalleen, ohitti hänet ja viittoi häntä pysymään aloillaan.

Sitten mies astui sisään Lauran huoneeseen. Matilda horjahti ja otti tukea seinästä. Seuraavaksi toimistosta kuului Lauran yllätynyt huudahdus. Sitten miehen rauhallinen mutta jämäkkä ääni. Pitäisikö Matildan sännätä yläkertaan ja painaa hälytyslaitteen nappia?

Siinä tapauksessa Laura jäisi yksin miehen kanssa. Eikä Matilda ollut varma, suostuisivatko hänen jalkansa tottelemaan. Kuulosti siltä, että mies antoi parhaillaan Lauralle ohjeita. Äänensävy oli keskusteleva, ei lainkaan aggressiivinen.

Muutamaa sekuntia myöhemmin mies seisoj jälleen toimiston kynnyksellä. Matilda painautui seinää vasten päästääkseen hänet ohitse.

»Te voitte nousta yläkertaan kolmen minuutin päästä, mutta haluan, että odotatte täällä siihen asti», mies totesi poistuessaan.

Portaiden yläpäässä hän pysähtyi, oikaisi lippalakkiaan ja painoi oven avausnappia. Sitten hän oli poissa.

OSA 1

1

KOMISARIO VANESSA Frank oli nyt neljäkymmentäkaksi-vuotiaana menossa ensimmäistä kertaa elämässään psykologin vastaanotolle. Odotushuoneessa ei ollut ketään muuta. Hänen oikealla puolellaan oli pino värikkäitä viikkolehtiä. Hän nappasi yhden lehdistä käteensä, laski sen polvelleen ja ryhtyi selailemaan sitä hajamielisenä samalla kun vaihtoi nuuskamällin uuteen. Hän piti Göteborgs Rapé -pussi-nuuskaa huulen alla aina paitsi syödessään, nukkuessaan ja treenatessaan. Niin hän oli tehnyt viidentoista vuoden ajan. Muutettuaan Kuubasta takaisin Ruotsiin hän oli vaihtanut savukkeet pysyvästi nuuskaan.

»Vanessa Frank?»

Vanessa nosti katseensa ja näki edessään lyhyttukkaisen, pienikokoisen naisen, jolla oli yllään sinapinkeltainen tunika. Sarvisankaiset silmälasit täydensivät vaikutelman, joka vastasi täysin Vanessan ennakkokäsitystä siitä, millaiselta terapeutit näyttivät.

»Minä olen Ingrid Rabeus», psykologi sanoi ja hymyili ystävällisesti.

Vanessa nousi seisomaan ja oli aikeissa ojentaa kätensä, kun Ingrid Rabeus pyörähti ympäri ja lähti kävelemään kapeaa käytävää eteenpäin.

Nainen ohjasi Vanessan huoneeseen, jossa oli kirjoituspöytä ja kaksi kangaspäällysteistä nojatuolia – vihreä ja sininen. Ingrid Rabeus osoitti sinistä nojatuolia, jonka

selkänöja oli käännetty ikkunaan päin, ja kehotti Vanessa istuutumaan.

Pyöreällä sohvapöydällä seisoj maljakko, jossa oli valkoinen kukka. Maljakon vieressä oli nenäliinapakkaus. Vanessa kumartui haistamaan kukkaa ja huomasi, että se oli muovia.

Terapeutti asettui vastapäiseen nojatuoliin ja pani jalkansa ristiin.

»Ihan aluksi haluaisin kysyä, minkä takia olet tullut tänne.»

»Minulla on avioero parhaillaan käynnissä ja ajoin autoa humalassa», Vanessa vastasi.

»Avioero on aina vaikea», Ingrid Rabeus sanoi neutraaliin sävyyn.

»Eipä oikeastaan. Avioero sinällään ei ole tässä ongelmana.»

Terapeutti näytti yllättyvän mutta kokosi itsensä nopeasti.

»Eikö?»

»Ei itse asiassa ollenkaan. Ongelma on se, että ajoin autoa päihtyneenä ja poliisikollegat pysäyttivät minut. Minut on pantu toistaiseksi hyllylle sillä välin kun pamput päättävät, saanko pitää työpaikkani vai en. Halusin osoittaa johtajille hyvää tahtoa, joten lupauduin tulemaan sinun puheillesi.»

»Etkö siis itse tahtoisi olla täällä?»

Terapeutin suu kureutui ymmärtävään hymyyn.

»Rehellisesti sanoen en. Minulla oli alkoholia veressä, kun ajoin autoa, ja se oli idioottimaista. Etenkin kun ottaa huomioon, mitä teen työkseni. Tajuan, etten voi palata hommiin tuosta vain, koska silloin oikeusjärjestelmässä olisi jotain pahasti vialla.»

»Työskentelet siis poliisina?»

»Olen rikoskomisario. Toimin tiiminjohtajana erikoisyksikössä, jota vielä vähän aikaa sitten kutsuttiin Novaryhmäksi.»

»Ymmärrän. Kuinka pitkään sinä ja miehesi ehditte olla naimisissa... Mikä hänen nimensä muuten on?»

»Svante. Kaksitoista vuotta.»

»Se on pitkä aika. Onko teillä...»

»Lapsia? Ei. Ei ole lapsia.»

Tuli hiljaista. Vanessa kuuli Hornsgatanilta kantautuvan liikenteen huminan. Hän olisi halunnut päästä ulos aurinkoon. Pois Ingrid Rabeuksen ja tämän muovikukan luota.

»Tiedätkö, mikä minua häiritsee?» Vanessa kysyi hetken päästä.

»Avioerossako?»

»Ei, vaan tässä terapia-asiassa ylipäänsä.»

Ingrid Rabeus vaihtoi asentoaan.

»Kerro toki.»

»Kaikki sanovat, että mielenterveys olisi aiheena tabu. Sehän taas ei pidä ollenkaan paikkaansa. Julkkikset ja puolijulkkikset eivät muuta teekään kuin käyvät television aamuohjelmissa kertomassa, miten helvetin huonosti he voivat. He retostelevat sillä, että istuvat parikymmentä tuntia kuukaudessa terapeutin vastaanotolla. Ja senhän he voivat tehdä, koska heillä ei ole oikeita töitä. Ei heille kukaan Binfefeld tai vastaava ensi-iltajuhlia järjestävä tyyppi soita ja karju naama punaisena sen takia, etteivät he ilmesty paikalle. Mutta minulla on oikea työ. Parhaassa tapauksessa tehtäväni on estää ihmisiä tekemästä rikoksia. Pahimmassa tapauksessa taas pitää huoli siitä, että he jäävät kiinni tekemistään rikoksista. Ja jokainen hetki, jonka vietän täällä, on poissa minun työajastani.»

Ingrid Rabeus avasi suunsa sanoakseen jotain mutta muutti sitten mielensä.

»Sinä olet muuten tismalleen psykologin näköinen», Vanessa sanoi.

»Niinkö?»

»Kyllä.»

»Miten se ilmenee?»

»Älä nyt pane pahaksesi, mutta luulen, että se johtuu tuosta silmälasien ja tunikan yhdistelmästä.»

»Okei.»

Ingrid Rabeus pani suunsa suppuun, jolloin ylähuulen ja nenän välinen iho tuli täyteen pikkuruksia ryppyjä.

»Minä olen erinomainen ihmistuntija», Vanessa sanoi.

»Vai niin.»

»Anna kun arvaan. Sinä harrastat afrikkalaisia tansseja.»

»Niin teen», terapeutti totesi. »Mutta eikö nyt puhuttaisi jälleen sinusta?»

Vanessa vilkaisi kelloaan. Oli kulunut kymmenen minuuttia. Hän ei voinut millään käsittää sitä, että hänen olisi pakko olla täällä vielä kolmekymmentäviisi minuuttia.

»Sanoitko ajaneesi autoa humalassa?»

»Kyllä, mutta en ole mikään alkoholisti, vaikka niinhän kaikki alkoholistit tietysti väittävät.»

Ingrid Rabeuksen hymy muuttui yhä väkimmäiseksi.

»Aloitko juoda avioeron takia? Vai joitko jo sitä ennen?»

»En alkanut ryypätä sen takia, mitä Svanten kanssa tapahtui. Olen sitä vastoin juonut entistä enemmän sen jälkeen kun jäin kiinni rattijuoppoudesta. Ymmärrän, että useimmat järkevät ihmiset olisivat vähentäneet alkoholin käyttöä moisen takia, mutta minä en. Olen lisännyt kierroksia.»

»Mitä tarkoitat?»

»Istun nykyään päivät pitkät kotona sen sijaan että olisin töissä. Ja koska en halua kuolla yksin, olen asentanut puhelimeeni Tinderin, sen deittisovelluksen mikäli satut tietämään.»

»Olen lukenut siitä.»

»Niinpä tapaan kahtena, kolmena iltana viikossa kaljuuntuvia keski-ikäisiä miehiä ja kuuntelen, kuinka he kertovat ikävyyttäviä juttuja omasta elämästään ja toivovat, että kutsuisin heidät luokseni säälipanolle. Tylsien jorinoiden kuunteleminen yleensä kyllästyttää minua siinä määrin, että alan kiskoa viinaa kaksin käsin, jotta saan aivoni puudutettua.»

Terapeutti nojautui eteenpäin, oikaisi silmälasejaan ja räpäytti muutaman kerran silmiään.

»Miksi sinä ja Svante päätitte ottaa eron?»

»Kyllästyimme asumaan toistemme kanssa.»

»Onko hän tavannut uuden kumppanin?»

»*Got me, doctor.* Johanna-nimisen nuoren näyttelijän. Tyttöystävä on nyt raskaana. Svante on ammatiltaan ohjaaja. Tai draamakirjailija, kuten hän itse sanoo. Olen iloinen hänen puolestaan, vaikka tiedänkin, että he alkoivat seks-tailla keskenään kutakuinkin vuotta ennen kuin lemppasin Svanten pihalle.»

»Oliko hän siis uskoton?»

»Oli. Hän ryvetti lippua katuojassa, jos sellainen kieli-kuva sallitaan. Tässä vaiheessa ihmiset tapaavat ilmeisesti käyttää noita, vai mitä?» Vanessa osoitti nenäliinapakettia. Hän kurotti yhden liinoista itselleen, otti nuuskamällin huulestaan, kääri sen paperiliinaan ja laski nyytin pöydälle. »Haluatko, että ihmiset itkevät täällä? Kerronpa sinulle yhden asian. Olen koko aikuiselämäni aikana itkenyt yhden ainoan kerran. Kiinnostaako tietää milloin?»

»Kiinnostaa.»

Vanessa nojautui eteenpäin ja madalsi äänensä kuis-kaukseksi.

»Enpä kerrokaan.»

»Etkö?» Ingrid Rabeus kysyi ja kohotti kulmakarvojaan.

»En. Itkeminen on takuulla hyvä tapa puhdistaa mieltä. Ihmiset istuvat täällä sinun luonasi vetistelemässä, ja se tekee heille taatusti hyvää. Kun sinä menet illalla kotiin, uskottelet itsellesi, että olet päässyt tunkeutumaan syvälle heidän mielensä syövereihin. Tehnyt hyvää työtä. Pelastanut jälleen yhden sielun. Mikä pitää varmasti paikkansakin, sinähän vaikutat ystävälliseltä ja olet epäilemättä saanut hienon yliopis-tokoulutuksen. Voin kuitenkin luvata yhden asian. Minun itkuani sinä et tule näkemään, sillä minä en koskaan itke.»

Puolitoista tuntia Ingrid Rabeuksen tapaamisen jälkeen Vanessa istui Roslagsgatanilla sijaitsevan Luigis Espresso-
barin tiskillä ja selaili *Dagens Nyheteriä*. Parinkymmen-
sekunnin välein hän vilkaisi kadun toiselle puolelle
Solkungens-solariumin sisäänkäyntiin. Hänen tiedonanta-
jansa Reza Jalfradin pitäisi ilmestyä paikalle minä hetkenä
hyvänsä.

Vanessa oli tällä hetkellä kahvilan ainoa asiakas.

Valkoiseen paitaan sonnustautunut barista, joka oli työn-
tänyt solmionsa paidan sisään, kakisti kurkkuaan.

»Ottaisiko *signora* lisää kahvia?» nuorukainen kysyi Skå-
nen murteella.

Vanessa pyöräytti tuoliaan ja ojensi tyhjäksi juomansa
kahvilasin eteensä. Baristan kaataessa lasiin lisää kahvia hän
mietti, kumpi häntä häiritisi enemmän: se että nuorukainen
oli työntänyt solmion paitansa alle vai se että tämä oli kut-
sunut häntä *signoraksi*. Barista oli vaaleatukkainen, ja hänen
ihonsa oli niin kalpea, että se alkaisi luultavasti punoittaa,
mikäli sitä valaisisi ihan tavallisella taskulampulla.

»Kiitos.»

Vanessa avasi kulttuuriliitteen ja näki sen etusivulla
entistä miestänsä esittävän kuvan. Artikkelissa puhuttiin
Svanten uudesta näytelmästä *Rakkauden kirous*, jonka ensi-
ilta olisi pian Dramatenissa.

Juttuun oli haastateltu Svantea ja näytelmän naispuolista
pääosanesittäjää Johanna Ekiä, joka oli Svanten uusi tyttöys-
tävä. Kuvissa he istuivat rinnakkain ruskealla nahkasohvalla.
Seinällä heidän takanaan oli purjevenettä esittävä taulu.

Svante väitti reporterille olevansa vakuuttunut siitä, että
Rakkauden kirouksesta tulisi Johannan läpimurtorooli. Hän
kehui naisystävänsä »seuraavaksi Greta Garboksi».

Vanessa pudisti päätään ja naurahti itsekseen. Hän vil-
kaisi ulos kadulle ja ehti juuri ja juuri näkemään, kuinka
Reza Jalfradi astui sisään Solkungeniin.

Hän laski lehden pöydälle ja joi siemauksen kahvia.

Hän ja Svante olivat asuneet yhdessä kaksitoista vuotta.

He olivat sopineet, etteivät hankkisi lapsia, vaan satsaisivat kumpikin omaan uraansa. Vanessa työskenteli komisariona ryhmässä, jolle oli poliisihallinnon uudelleenjärjestelyn yhteydessä annettu perin mielikuvitukseton nimi: tutkintaosaston tiedustelujaos 5 ja 6. Kaikki poliisit kutsuivat sitä kuitenkin edelleen Novaksi. Erikoisyksikön tehtävä oli tarkkailla henkilöitä, joilla epäiltiin olevan yhteyksiä Tukholman alueella toimivaan järjestäytyneeseen rikollisuuteen. Nova-ryhmässä työskentelevien poliisien määrä oli kasvanut viime vuosina huomattavasti.

Svanten työ teatteriohjaajana oli sisältänyt useita kapak-kailtoja viikossa samoin kuin eroottisia seikkailuja naisten kanssa, jotka olivat läöpällään häneen, koska hän oli julkkis. Vanessa ei ollut piitannut moisesta, sillä hän osasi erottaa seksin ja rakkauden toisistaan.

Eräänä päivänä aamiaispöydässä Svante oli kuitenkin saanut kännykkäänsä kuvaviestin. Vanessa oli luullut, että puhelin oli hänen, joten hän oli napannut sen käteensä. Ruudulla oli komeillut pieni alienin näköinen kummajainen. Hän oli heittänyt Svanten pihalle samana päivänä. Svante oli siitä lähtien asunut Johanna Ekin kaksiossa Södermalmilla.

Vanessa hätisti muistikuvat mielestään, nousi seisomaan ja meni kassalle.

»Haluaisin maksaa.»

»Totta kai, *signora*.»

Vanessa työnsi American Express -luottokorttinsa lukulaitteeseen ja näppäili pin-koodinsa.

»*Mille grazie*», skånelaisnuorukainen totesi ja hymyili.

Reza Jalfradi istui eteenpäin kumartuneena ja tuijotti kädessään olevaa puhelinta, kun Vanessa työnsi solariumin

kakkoshuoneen oven auki. Vanessa asettui istumaan Rezan viereen ilman sen kummempia tervehtimisiä.

Reza oli 41-vuotias arvokuljetusryöstöstä kiinni jäänyt entinen rikollinen, joka oli kouluttautunut uudelleen kapakoitsijaksi. Hän tunsi kaikki vähänkin merkitykselliset ihmiset, tiesi mitä kulloinkin oli tekeillä eikä käyttänyt huumeita, joten häneen saattoi luottaa. Vanessa ei elätellyt harhakuvitelmia siitä, että Reza olisi pyrkinyt toimillaan maailmanparantajaksi. Kaikki Rezan tekemät paljastukset oli harkittu tarkkaan siten, että niistä olisi tavalla tai toisella hyötyä hänelle itselleen.

»Hienoa, että tapaaminen viimeinkin järjestyi», Vanessa totesi sarkastisesti.

»Olen haluttua seuraa ja minulla on kiireinen aikataulu, mutta sihteerini onnistui ujuttamaan tämän palaverin kalenteriini», Reza vastasi samaan sävyyn.

»Niinpä, kuulin että pizzeriasi hoitaa Nobel-illallisten tarjoilun tänäkin vuonna. Kuningas tuntuu tykättyneen sinun quattro stagioniisi. Tölkkipöytäsi siitä tekee niin ainutkertaisen?»

Reza nauroi.

»Pitääkkin muistaa soittaa sinulle, jos täytyy palkata koomikko seuraaviin kotiutumisleikkauksiin.»

Vanessa kaivoi takataskustaan nuuska-askin ja ojensi sitä Rezalle. Tämä pudisti päätään.

»Minulla ei ole tänään paljon aikaa», Vanessa sanoi. »Mitä on tekeillä?»

»Mielenkiintoisia juttuja itse asiassa. Yksi talousmies on kidnapattu.»

»Siitä en olekaan kuullut. Milloin?»

»Kaksi viikkoa sitten. Hänet päästettiin vapaaksi muutama päivä myöhemmin.»

»Keitä sieppaajat ovat?»

»Ei tietoa.»

»Älä nyt viitsi.»

»Ei kun oikeasti. En yksinkertaisesti tiedä.»

Vanessa tarkasteli Rezaa.

»Kuka tämä talousmies on?»

»En tiedä. Mutta voin ottaa selvää.»

»Talousmiehen kidnappaus ei ole ihan tavallinen juttu, ei ainakaan Ruotsissa. Onko asialla voinut olla Legioonaa?»

Reza pudisti päätään.

Legioonaa oli Ruotsin alamaailman uusi mahtitekijä, joka oli ilmestynyt kuvioihin vuosi sitten. Ryhmän johtajat Joseph Boulaich ja Mikael Ståhl olivat entisiä sotilaita. Palveltuaan ensin Afganistanissa he olivat siirtyneet yksityissektorin palkkalistoille ja työskennelleet amerikkalaisten turvallisuusyritysten riveissä Irakissa. Entisistä Irakin ja Afganistanin sodan veteraaneista koostuvat jengit olivat hallinneet Kööpenhaminan rikollispiirejä vuosikausien ajan, mutta Ruotsissa ilmiö oli uusi. Ja viranomaisten kannalta sangen pulmallinen.

Legioonan organisaatio oli tiivis. Kaikki jäsenet pysyivät hiljaa jengin toiminnasta, joten iltapäivälehdet eivät olleet kiinnittäneet huomiota ryhmittymän tekemisiin.

Poliisin tietojen mukaan Legioonaa myi korkealuokkaista kokaiinia Tukholmassa, Göteborgissa ja Malmössä. Aluksi muut rikollisjengit olivat yrittäneet häätää tulokkaita apajiltaan väkivaltaa käyttäen. Legioonaa oli kuitenkin iskenyt takaisin sotilaallisen tehokkaasti ja täsmällisesti. Ruumiita oli löytenyt joka puolelta maata. Tukholmassa oli tunnistettu kahdeksan näiden selkkausten yhteydessä kuollutta. Yhdenkään heistä ei oletettu kuuluneen Legioonan riveihin, eikä ainuttakaan tekijää ollut saatu kiinni.

Pari kuukautta sitten tilanne oli rauhoittunut. Kaikki Legioonaa vastaan suunnatut poliisioperaatiot olivat kuitenkin päättyneet täydelliseen epäonnistumiseen. Jengi tuntui olevan aina askeleen viranomaisia edellä. Vanessalla ei ollut

asialle muuta selitystä kuin se, että poliisin palveluksessa oli Legioonan laskuun toimiva informantti.

»Siinä tapauksessa emme edes tietäisi koko asiasta. Ne tyypit eivät puhu sivu suunsa», Reza sanoi.

Vanessa meni lavuaarin ääreen ja pesi kätensä. Sitten hän nykäisi paperiliinan telineestä ja kuivasi kädet siihen.

»Oliko muuta?»

Reza pudisti päätään.

»Minun täytyy kertoa yksi juttu», Vanessa sanoi.

Reza kohotti yllättyneenä kulmakarvojaan.

»Minut on erotettu. Saan luultavasti pitää työpaikkani, mutta minut on pantu hyllylle siksi aikaa kun asiaa tutkitaan.»

»Mitä on tapahtunut?»

»Ei sillä ole väliä. Jos haluat tavata jatkossa jonkun muun, voin välittää tiedon kollegoilleni.»

»Unohda. En suostu puhumaan muille kuin sinulle.»

»Hyvä. Meidän on aika vaihtaa meilitiliä.»

»Minun vuoroni päättää nimestä.»

»Siitä vain.»

Vanessa näppäili pääsykoodin puhelimeensa ja ojensi sen Rezalle, joka avasi laitteen selaimen luodakseen uuden sähköpostiosoitteen. Vanessa tarkasteli miehen kasvoja seinälle kiinnitetystä peilistä. Äkkiä tämä purskahti nauruun.

»Mitäs meillä on tässä?»

Vanessa tajusi heti, että oli unohtanut sulkea selaimen avoimet välilehdet.

»Pelkkiä lesbojuttuja», Reza totesi riemastuneena. »En tiennytkään, että pidät tytöistä.»

»Turpa kiinni.»

Reza nosti kädet tyynnyttelevästi eteensä.

»En minä suhtaudu tuomitsevasti. On vain hauskaa, että meillä on yhteisiä kiinnostuksen kohteita. Ehkä voitaisiin mennä iskemään tyttöjä kapakasta ensi kerralla.»

»Lopeta jo.»

»Katsotaanpas», Reza mutisi. »Mitäs pidät seuraavien kolmen kuukauden ajan käytössä olevasta meiliosoitteestamme?» Hän näytti kännykkää Vanessalle.

Hänen valitsemansa osoite oli *ilikegirls@hotmail.com*.

»Sama salasana kuin tavallisesti», Reza lisäsi.

»PASCAL ENGMANILLA ON HÄMMÄSTYTTÄVÄ TAITO JATKUVASTI KIRISTÄÄ TARINAN TAHTIA. KORKEAA KANSAINVÄLISTÄ TASOA.»

– SVT GOKVÄLL

Tukholmassa ryöstetään arvokelloja myyvä liike, mutta ainuttakaan kelloa ei viedä. Entinen eliittisotilas, chileläis-ruotsalainen Nicolas Paredes tiskaa ravintolan keittiössä ja on huolissaan autistisesta siskostaan. Töistä pois potkittu komisario Vanessa Frank kuulee katukontakteiltaan, että kaupungissa on siepattu ökyrikas rahamies. Mutta kun Tukholmasta alkaa kadota myös katulapsia, sieppauksilla täytyy olla jokin muu motiivi kuin lunnaat.

Toisella puolen maailmaa Chilen rannikolla lähellä Tulimaata sijaitsee salaperäinen saksalaissiirtokunta, jolla on ollut yhteyksiä maata hallinneeseen Pinochetin sotilasdiktatuuriin. Siirtokuntaa ja sen huippuhienoa sairaalaa johtaa itsevaltainen don Carlos. Kansainväliset rikoslonkerot vetävät lopulta siirtokuntaan myös Vanessa Frankin – henkensä kaupalla.

